

Vyhadzov na slovenský spôsob

Veronika D.

**Vyhadzov
na slovenský spôsob**

Prológ

„Nemôžeš toho Američana stále otravovať!“

„Ale Atti, ako môžeš povedať, že stále? Veď som sa s ním nebavila päť týždňov. Presne od momentu, keď si mi povedal, že nesmiem!“

„Pochop, on sa s tebou vôbec nechce baviť, ak nejde o prácu!“

„Áno, Atti, veď ja viem! Od teba! A presne preto sa s ním ani nebavím. Ale vieš, keďže minulý týždeň vykrikoval v otvorených priestoroch, kde sedíme a pracujeme, že zabije svoju manželku, nedalo sa mi sústrediť. Som taký typ človeka, ktorého reči o vražde a domácom násilí proste rozptýlia. Tak som teda po piatich týždňoch ticha chcela pre zmenu...“

„Dohodli sme sa, že sa s ním už nebudeš rozprávať ani mu písať.“

„Nie, Atti. Nikdy sme sa tak nedohodli, ja som s takým niečím nikdy nesúhlasila. Ty si mi oznámil, že on si taký zákaz pre mňa žiada a ja som bola v šoku, a rozplakala som sa. Pamätáš? Ale nikdy som nesúhlasila. Žiadna dohoda nebola.“

„Veronika, nemôžeš zas a zas...“

„Prečo neprestaneš prekrúcať? Jeden raz za päť týždňov nie je žiadne ‘zas a zas’!“

„Dobre, dobre. Ale dohodnime sa, že už mu nenapíšeš ani nič nepovieš, ak to nie je o práci, áno?“

„Áno. Ale Atti, veď on neuviedol žiadny dôvod. Prečo sa s ním zrazu nesmiem baviť? Čo sme v škôlke? Predtým so mnou nemal problém.“

„Nemusí uviesť žiadny dôvod!“

„Nemusí? To vážne? Okej, tak teda môžem to isté urobiť ja? Môžem si vybrať, že napríklad Zuzana alebo Idan sa so mnou odteraz len tak nesmú baviť?“

„Áno, ak ti Zuzana alebo Idan písali niečo zlé...“

“Ale Atti, veď aj ty aj náš Team-koordinátor, Rado, ste priznali, že ja som nič zlé nepísala, ani neurobila! Tak prečo má Američan právo len tak si rozkázať, nech manažéri zakazujú ľuďom hovoriť s ním, ale ja nie?”

“Veronika, prečo to nechápeš? Proste sa s ním už nebav!”

...Úlomky z našej úplne prvej hádky mi neustále prebiehajú myslou ako tu tak dnes, v stredu, dva dni po hádke, sedím v menšej zasadacej miestnosti na šedej stoličke, s dlaňami na šedom stole a hľadím na šedú stenu pred sebou. Čakám na míting s Attim, mojím manažérom.

1.

Ako už všetci dávno vieme, americké firmy majú pobočky aj v Bratislave a zamestnávajú stovky Slovákov. Nemusíš byť ajtíčkár, aby si sa v niektorej zamestnal – náplňou práce mnohých pozícií je len rôzne bukovanie platieb, vytváranie faktúr alebo zmlúv a veľa-preveľa komunikácie a vybavovačiek v angličtine a iných jazykoch cez čet, e-mail aj telefón, s kolegami z rôznych častí sveta aj z centrály v USA, či dokonca so zákazníkmi.

Spoločne s Blavákmi, Stredoslovákmi alebo s východniarmi v jednej a tej istej firme pracujú aj Nemci, Španieli, Mexičania či Švédci a mnohí ďalší, bývajúc v podnikoch v Bratislave.

Niektorí sem prišli len na skúšku, na rok či dva, iní sa tu oženili alebo vydali a žijú na Slovensku už dlhšie. Všetci sú imigranti – legálni imigranti z iných európskych ale aj mimo-európskych krajín.

Tieto firmy sú väčšinou rozdelené do skupín podľa typu práce a skupiny sa nazývajú tímy. Vždy ich vedie nejaký „Team Leader“ alebo manažér.

Atti Bert je imigrant z Maďarska, žije a pracuje na Slovensku pre americkú firmu už vyše dvoch rokov, a je to môj šéf.

Dôverujem mu, spolieham sa na jeho inteligenciu a férovosť, sediac a čakajúc naňho v slabo osvetlenej zasaďačke, spomínam na všetky situácie, keď bol ku mne milý, nápomocný a férový, a aj na tie, keď som sa ho zastávala pred inými ľuďmi. Ako som ho len bránila, keď na neho kolegovia kydali.

Je štíhly, má svetlé vlasy, úzku tvár a vysoký piskľavý hlas. A tiež tendenciu potľapkávať, ba až priateľsky objímať každého, kto pracuje na našom poschodí, či z jeho tímu, alebo z iného.